

Uloga televizije u procesu socijalizacije dece predškolskog uzrasta

Vrsta: Seminarski | Broj strana: 14 | Nivo: Pedagoški fakultet

Uvodna reč

Živimo u međusobno povezanom svetu u kojem ljudi sa cele planete učestvuju u jedinstvenom informacijskom poretku. Uzrok tome jeste velikim delom međunarodni karakter modernih komunikacija. Poslednjih nekoliko decenija, svedoci smo procesa promena u proizvodnji, distribuciji i korišćenju informacija. Ako su nekad sredstva komunikacije poput televizije bila relativno zasebne sfere, danas su, u znatnoj meri, međusobno isprepletana. Podele među oblicima opštenja nisu više tako dramatične kao što su nekada bile: televizija, radio, novine i telefoni prolaze kroz duboku transformaciju zahvaljujući napretku tehnologije i ubrzanom širenju interneta.

Masovni mediji često se povezuju samo sa zabavom, pa se, kao takvi, smatraju u priličnoj meri marginalnim u životu većine ljudi. Masovne komunikacije čine deo naših društvenih aktivnosti. Mediji poput televizije vrše jak uticaj na naše shvatanja i kreiranje javnog mnjenja uopšte, ne samo što utiču na naše stavove na specifičan način, nego i zbog toga što predstavljaju instrumente pristupa znanju od kojeg zavisi veliki broj društvenih aktivnosti.

Često se razlikuju autonomni mediji i difuzni mediji koji omogućavaju uspostavljanje interaktivnosti. Odnos između škole i medija najviše je usmeren na stvari ili pretpostavljanje efekte medija. Taj odnos se često menja u uslovima hitnosti neke društvene rasprave o medijima i oni se zbog toga optužuju. Optužba se odnosi kako na uobičajenu pojavu ubistava na televiziji. To što mediji pokreću tolika pitanja i tako široku javnu raspravu samo znači da oni dotiču jedan naš iracionalni deo. Ako je odnos prema stvarnom medijatizovan, onda televizijski proživljeno iskustvo podrazumeva trenutnu emotivnu zarazu. Tako možemo da govorimo o moći delovanja televizije na emocije. Sve što je prikazano prožeto je emocijama, i to čini verovatnim date informacije ili bilo koji drugi događaj, čije predstavljanje izgleda objektivno i neutralno. Ovim produbljujemo naše poznavanje uticaja medija, željenih i neželjenih, na senzibilnost i ponašanje ljudi. Vrednovanje tog uticaja postalo je jedan od glavnih zadataka istraživanja u mnogim društvenim naukama. Ispitivanje efekata medija dovodi nas i do načelnih shvatanja o načinu funkcionisanja medija. Naše opažanje i selektivno pamćenje dokazuje i postojanje aktivnog prijema informacije, što je mnogo suptilnija aktivnost nego što se to smatralo početkom veka.

U definisanju termina obrazovanje često se ima u vidu „vaspitanje“. To je neophodno i obogaćeno ulaganje kako za dete, tako i za odraslog čoveka. Vladajući stav demokratskih društava stavlja naglasak na razvoj deteta i na rascvetavanje njegovih kvaliteta. Tradicionalna koncepcija, koja je obrazovanje posmatrala kao umeće uvođenja dece u prihvatanju normi određene društvene klase, još uvek je prisutna. Ona i objašnjava opstajanje nekih očiglednih kontradikcija. Lična preduzimljivost biće različito vrednovana, prema tome da li se radi o mladiću ili devojci, kao i prema društvenom okruženju u kojem se oni nalaze. Obrazovanje se neprimetno pretvara u mesto pregovora u sukobu interesa i vrednosti. Oni se odnose na mnoge elemente – fizičke, društvene, mentalne, moralne i obuhvataju čitav proces obrazovanja. Obrazovanje pretpostavlja i postojanje vodiča, edukatora kojem je i povereno vaspitanje. Zbog toga i shvatamo zašto se jedan od problema, koji se postavlja tokom svih prethodnih vekova, na jedan povlašćen način odnosi na lik tog vodiča. Socijalizacija je složen i slojevit proces koji planski i sistematski sprovode porodica, škola i društvena zajednica, kako bi se socijalno nezrela deca postepeno osposobila za život u socijalnoj zajednici. Osnovni cilj procesa socijalizacije je da novi članovi društva putem učenja i u interakciji sa roditeljima, nastavnicima, vaspitačima kao ličnostima iz kulturnog i javnog života nauče onaj tip ponašanja i međuljudskih odnosa, koji su karakteristični za datu kulturu, uz široku mogućnost adaptacije na nove životne uslove. Prema savremenim shvatanjima, proces socijalizacije uključuje i proces individualizacije pod kojim se podrazumeva sposobnost pojedinca da prevazilazi postojeću socijalnu delatnost i da se menja u skladu sa sopstvenim potrebama. Najvažniji faktori socijalizacije su: porodica, škola, kao i šira socijalna zajednica sa svojim formalnim i neformalnim institucijama.

----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE
PREUZETI NA SAJTU. -----

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com